

УКРАЇНА – ЗВІТ ПРО СВОБОДУ ВІРОСПОВІДАННЯ У СВІТІ – 2012 РІК

Основні положення

Конституція та інші закони та норми захищають свободу віросповідання, і на практиці влада загалом поважала цю свободу. Протягом року тенденції у ставленні влади до свободи віросповідання не зазнали істотних змін. Часом представники місцевої влади підтримували одну із сторін у суперечках між релігійними групами. Проблеми реституції майна продовжували існувати, але представники влади продовжували сприяти у поверненні деяких об'єктів комунальної власності. Високопоставлені представники основних релігійних груп та експерти з релігійних питань висловлювали занепокоєння прийняттям змін до головного закону про свободу совісті, які розширили контроль влади за релігійною діяльністю. Релігійні лідери відзначали, що органи влади підготували та ухвалили закон без урахування їхньої позиції.

Надходили повідомлення про протиправні дії та дискримінацію з боку суспільства за ознаками релігійної приналежності, переконань або практики. До таких належать напади, прояви антисемітизму, антимусульманської дискримінації та дискримінації проти деяких християнських конфесій. Надходили також повідомлення про скоєння актів вандалізму щодо майна релігійних громад.

Посол США, співробітники посольства та посадовці з Вашингтону продовжували взаємодію з владою, релігійними та світськими організаціями та неурядовими організаціями (НУО) з метою підтримки свободи віросповідання. Протягом року американські посадовці проводили зустрічі з лідерами православної, католицької, протестантської, мусульманської та іудейської громад.

Розділ I. Релігійна демографія

За офіційними оцінками, населення країни становить 45,6 мільйона. За результатами загальнонаціонального опитування, проведеного Центром Разумкова у 2010 році, 68 відсотків опитаних вважають себе православними християнами, 7,6% – греко-католиками, 1,9% – протестантами, 0,9% – мусульманами і 0,4% – римо-католиками. Ще 7,2 відсотки вважають себе «просто християнами», а 13,2 відсотки респондентів відзначили, що не належать до жодної релігійної групи.

Проведене у 2011 році Фондом «Демократичні ініціативи» та Українською соціологічною службою опитування показує, що приблизно 31 відсоток населення відносить себе до Української Православної Церкви Київського

патріархату (УПЦ КП), 26 відсотків – до Української Православної Церкви Московського патріархату (УПЦ МП), та 2 відсотки – до Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ). Українська Греко-Католицька Церква (УГКЦ) є найбільшою неправославною церквою. За оцінками УГКЦ, кількість прихожан становить чотири мільйони, приблизно 93 відсотки яких проживають у західній частині країни. За оцінками Римо-Католицької Церкви, кількість її прихожан налічує один мільйон, здебільшого у західній та центральній частинах країни.

За оцінками органів влади та незалежних аналітичних центрів, кількість населення, що сповідує іслам, сягає 500 000, хоча за оцінками деяких мусульманських лідерів, ця цифра сягає двох мільйонів. Згідно з даними органів влади, більшість мусульман є кримськими татарами, чия кількість оцінюється у приблизно 300 000, і становить третю за розміром етнічну групу Криму. Всеукраїнський союз церков євангельських християн-баптистів є найбільшою протестантською громадою. Інші протестантські групи представлені п'ятдесятниками, адвентистами сьомого дня, лютеранами, англіканцями, кальвіністами, методистами та пресвітеріанами. За даними останнього проведеного державного перепису населення у 2001 році, в країні налічується близько 103,600 євреїв; у той же час за оцінками місцевих лідерів єврейських громад, кількість осіб єврейського походження сягає 370 000.

Також представлені Свідки Єгови, послідовники Церкви Ісуса Христа Святих останніх днів (мормонів), буддисти, послідовники Фалуньгун та громади Свідомості Крішні.

Розділ II. Стан пошанування свободи релігії з боку влади

Політико-правова база

Конституція та інші закони та норми захищають свободу віросповідання. Офіційної державної релігії немає.

За законом, основною метою державної релігійної політики є «відновлення повноцінного діалогу між представниками різних соціальних та етнічних груп, культур та релігійних конфесій» та «забезпечення умов для формування толерантного суспільства, гарантування свободи совісті та віросповідання».

За законом, релігійна громада повинна налічувати щонайменше 10 дорослих членів для того, щоб бути зареєстрованою владою та отримати статус юридичної особи. Реєстрація є необхідною для здійснення господарської діяльності, наприклад, видавничих, банківських або майнових операцій. За

законом, процес реєстрації здійснюється протягом місяця, а відмову в реєстрації можна оскаржити у судовому порядку.

Закон містить суперечливі положення, які ускладнюють процес реєстрації релігійних груп. Наприклад, закон не надає можливості загальнонаціональним релігійним об'єднанням отримати статус юридичної особи. Як результат, всеукраїнська релігійна громада не може володіти майном, у той час як її зареєстровані місцеві релігійні організації мають на це право. До того ж, закон вимагає, щоб будь-яка релігійна група проходила складну подвійну реєстраційну процедуру перед тим, як отримати статус юридичної особи.

Закон вимагає, щоб релігійні групи зверталися до органів місцевої влади по дозвіл на проведення богослужінь, релігійних обрядів та церемоній у громадських місцях щонайменше за десять днів, але це не стосується служб, які проводяться на території місць релігійного призначення або кладовищ.

За законом, тільки зареєстровані релігійні групи можуть звертатися з приводу реституції комунального майна, конфіскованого комуністичним режимом. Релігійні групи повинні звертатися з питань реституції до місцевих органів влади. У той час, як за законом розгляд заяви щодо реституції повинен бути завершений протягом місяця, це часто займало набагато більше часу.

Закон обмежує діяльність іноземних релігійних груп та вузько визначає дозволена діяльність іноземних священнослужителів, проповідників, наставників та інших представників зарубіжних релігійних організацій. За законом, іноземні релігійні працівники можуть «займатися проповіданням, виконанням релігійних обрядів чи іншою канонічною діяльністю».

У Рішенні Ради національної безпеки і оборони (РНБО), введеному в дію президентом 8 червня, міститься заклик вжити додаткових заходів для посилення боротьби з тероризмом в країні. Документ визначає основними причинами тероризму радикалізм, екстремізм, намагання політизувати міжетнічні та міжрелігійні відносини, та негативний вплив релігійних екстремістських груп.

Закон обмежує викладання релігії у рамках навчальної програми державних шкіл. Частиною шкільної програми є предмет «Етика віри».

Закон дозволяє проходити альтернативну невійськову службу особам, переконанням яких суперечить проходження військової служби, і забороняє створення релігійних організацій у військових установах та військових частинах. У складі збройних сил немає капеланського корпусу; у той же час, Міністерство оборони та основні релігійні групи співпрацюють у рамках

створеної міністерством Ради у справах душпастирської опіки для військовослужбовців.

Закон, прийнятий у вересні, передбачає проведення експертизи проектів законів та урядових нормативних документів на предмет дотримання принципів недискримінації, у тому числі за ознакою релігійних переконань. Закон зазначає, що порядок проведення експертизи повинен бути розроблений Кабінетом Міністрів.

Офіційно на державному рівні відзначаються наступні релігійні свята: Різдво, Великдень та Трійця, за спільним для православних та греко-католиків юліанським календарем.

Застосування владою правових норм

Повідомлень про порушення свободи віросповідання не надходило.

Глави церков, лідери релігійних організацій та правозахисники висловлювали стурбованість змінами до Закону «Про свободу совісті та релігійні організації», які Президент Янукович підписав 21 листопада. Перед цим вони закликали президента застосувати право вето до цих змін, і відзначали, що уряд розробив і ухвалив законопроект без урахування їхньої думки. Серед положень, які викликали занепокоєння, було збереження дозвільної системи проведення мирних зборів, подвійна реєстрація релігійних громад та положення, що уповноважує Міністерство культури надавати офіційне погодження діяльності іноземних релігійних працівників. Прийняття змін також розширило державний контроль за дотриманням законодавства про свободу совісті. Наглядові повноваження було надано набагато більшому колу державних установ, включаючи прокуратуру, Міністерство внутрішніх справ та усі інші «центральні органи виконавчої влади». Захисники свободи релігії висловили занепокоєння тим, що такі повноваження нагадуватимуть державний контроль релігійного життя, який здійснювався за радянських часів.

7 грудня президент доручив Кабінету Міністрів терміново підготувати проект подальших змін до закону та залучити релігійні організації до процесу їх розробки, щоб завдяки цьому створити «сприятливі умови» для діяльності релігійних організацій.

Рішенням РНБО від 8 червня, в частині застосування додаткових заходів для посилення боротьби з тероризмом, Кабінету Міністрів було доручено запровадити превентивні кроки та забезпечити контроль за виконанням закону щодо заборони розповсюдження матеріалів, які розпалюють релігійну, етнічну

чи расову ненависть, нетерпимість та дискримінацію. Повідомлень про вилучення релігійної літератури згідно з цим законом не надходило.

Реєстрація релігійних організацій, відповідальність за яку було передано Департаменту у справах релігій та національностей у Міністерстві культури після ліквідації Державного комітету у справах національностей та релігій (ДКНР) у 2010 році, продовжувала здійснюватися повільно, як повідомлялося, у зв'язку з браком ресурсів. Влада не відреагувала на прохання релігійної спільноти спростити процедуру реєстрації.

Процес реституції майна релігійних громад, конфіскованого комуністичним режимом, продовжував бути повільним, частково з причини недосконалого бюджетного забезпечення. Звернення щодо реституції майна християнських, іудейських та мусульманських громад ускладнювалися суперництвом за певні об'єкти між самими громадами, використанням об'єктів державними установами, перебуванням у реєстрі об'єктів історичної спадщини, питаннями юрисдикції органів місцевого самоуправління, або попередньою передачею у приватну власність. Перед своєю ліквідацією ДКНР заявив, що більшість будівель та об'єктів вже повернуто релігійним організаціям, але послався на недостатнє державне фінансування для виділення нових приміщень установам, які займали ці будівлі.

Усі основні релігійні організації продовжували звертатися до уряду країни з закликами встановити прозорий законний порядок вирішення питань реституції; водночас, більшість організацій повідомляли про проблеми та затримки у процесі повернення вилученого раніше майна. Представники органів місцевої влади часом ставали на той чи інший бік у суперечках щодо реституції. Лідери іудейської громади повідомляли про подальші складнощі з поверненням майна з боку міської влади Ужгорода, Тернополя та Києва. Зі свого боку, керівники мусульманської громади висловлювали стурбованість з приводу невирішених звернень про реституцію історичних будівель мечетей у Миколаєві, Дніпропетровську, Масандрі та Алушті.

Всеукраїнська рада церков і релігійних організацій (ВРЦіРО), яка об'єднує лідерів православних, греко-католицьких, римо-католицьких, протестантських, іудейських та мусульманських релігійних громад, продовжувала закликати парламент накласти мораторій на приватизацію конфіскованих у минулому культових будівель, що знаходилися у державній чи комунальній власності. ВРЦіРО також просила уряд дозволити релігійним групам засновувати приватні навчальні заклади та керувати ними, даючи можливість студентам отримувати релігійну освіту.

У відповідь на прохання лідерів ВРЦіРО, 10 квітня президент доручив Кабінету Міністрів відновити діяльність міжвідомчої Комісії з відновлення прав релігійних організацій (КВПРО), яку було засновано для забезпечення діалогу між владою та релігійними організаціями і вирішення складних питань реституції майна. 22 жовтня КВПРО провела свою першу нараду з 2010 року. Комісія доручила Державній міграційній службі (ДМС) та Міністерству культури спростити процедуру видачі віз іноземним релігійним працівникам. КВПРО також доручила Міністерству освіти, молоді та спорту та Міністерству культури підготувати проекти нормативних документів, які б дозволяли релігійним організаціям засновувати приватні навчальні заклади та керувати ними.

27 грудня Сімферопольська міська рада виділила земельні ділянки Духовному управлінню мусульман Криму для зведення двох мечетей у місті.

26 грудня Чернігівська міська рада передала право власності на будинок епархіального управління від міської влади до УПЦ КП.

1 листопада Київська міська рада повернула комплекс нежитлових будівель у власність монастирю УПЦ МП.

Духовне управління мусульман України продовжувало повідомляти про складнощі у реєстрації нових релігійних громад у Криму, пов'язану, на думку представників Управління, з політичною заангажованістю певних представників місцевої влади.

Члени Меджлісу, центрального виконавчого органу кримськотатарського народу, та правозахисні групи Криму продовжували критикувати владу Криму за надання дозволу школам використовувати підручники, в яких містилися, за повідомленнями, образливі та історично невірні матеріали про кримськотатарських мусульман.

У грудні представники Меджлісу закликали уряд відреагувати на активізацію зусиль «маргінальних політиків» Криму, спрямованих на розпалювання ворожнечі у регіоні. Наприклад, 1 грудня невстановлені особи у Сімферополі кинули кілька пляшок з запалювальною сумішшю на територію, де велася будівництво центральної мечеті Духовним управлінням мусульман Криму, в результаті чого зазнав незначних пошкоджень будиночок охорони. Духовне управління оприлюднило заяву, в якій назвало напад «черговим проявом ксенофобії проти мусульман Криму». У випадках повідомлень про дискримінацію чи порушення прав кримських татар, було складно класифікувати інциденти як такі, що скоєні виключно на релігійному чи

етнічному підґрунті, оскільки всередині кримськотатарської громади етнічність та релігія є нерозривно пов'язаними.

У деяких регіонах країни, менш чисельні релігійні групи повідомляли про неоднакове ставлення до них з боку місцевої влади. Про подібні випадки у деяких центральних та південних регіонах повідомляли римо-католики, прихожани УПЦ КП, УГКЦ та мусульмани. У той же час, у деяких західних регіонах представники УПЦ МП стверджували, що представники місцевої влади часом неохоче вирішували їхні проблеми. Наприклад, за інформацією представників УГКЦ, місцева влада Криму, Одеської та Донецької областей, та деяких міст Київської області, продовжувала демонструвати небажання виділити земельні ділянки для церков УГКЦ. За повідомленнями представників УПЦ МП, місцева влада Львівської та Івано-Франківської областей також відмовлялася надати землю для церков УПЦ МП. УПЦ КП скаржилася на небажання представників Донецької обласної влади та міської влади деяких міст Криму виділити землю для церковного будівництва. Згідно повідомлень представників Свідків Єгови, у Дніпропетровській, Вінницькій та інших областях міліція незаконно затримувала їхніх прихильників і утримувала їх протягом кількох годин.

Члени іудейської громади продовжували висловлювати занепокоєння щодо Краківського ринку у Львові, розташованого на місці старовинного єврейського кладовища. Вони стверджували, що подальше існування ринку порушувало святість місця, де були поховані визначні представники іудейської громади. До того ж, вони були стурбовані тим, що Львівська міська влада може дозволити приватизувати землю, що ускладнило б захист кладовища. Представники міської влади заявляли, що вони не планували приватизації об'єкту, але відзначали неможливість перенесення ринку у інше місце, оскільки деякі споруди знаходилися у приватній власності. 23 квітня представники місцевої влади та іудейської громади провели спільну церемонію запалення свічок на місці кладовища, але питання ринку залишилися невирішеними.

Об'єднання комітетів для захисту прав євреїв колишнього Радянського Союзу (ОКЗЄ) у Львові продовжувало закликати міську владу юридично захистити місце розташування синагоги «Золота Роза» («Турей Захав») та навколишніх історичних споруд. Будівництво на цій території продовжувало бути припинено, але ОКЗЄ висловлювало занепокоєння з приводу відсутності юридичних гарантій того, що подальше будівництво не буде відновлено.

За інформацією органів державної влади, відмов у видачі віз іноземним релігійним працівникам не було. Водночас, релігійні групи повідомляли, що на практиці бюрократичні перепони продовжували заважати вчасній видачі віз

релігійним працівникам. В результаті, деякі групи шукали альтернативних шляхів легальної діяльності їхніх працівників у країні.

У березні та жовтні Президент Янукович проводив зустрічі з членами ВРЦіРО. Багато з них піддавали сумніву підтримку президентом завдань ВРЦіРО, але спершу ці зустрічі було сприйнято як намагання розвинути робочі відносини між владою та релігійними організаціями. У той же час, деякі високопоставлені релігійні лідери критикували владу за невирішення проблем релігійної громади, які обговорювалися під час зустрічей. Наприклад, під час зустрічі лідерів християнських церков та релігійних організацій 28 листопада, деякі учасники говорили про те, що «під загрозу поставлена парадигма державно-церковних відносин» та про «відсутність відносин між церквою та державою», оскільки «представники влади не чують релігійну спільноту».

16 жовтня у Дніпропетровську відкрився найбільший у світі центр для єврейської громади. На церемонії відкриття були присутні вітчизняні та іноземні релігійні лідери та представники місцевої та обласної влади, у тому числі голова обласної державної адміністрації та міський голова. До складу комплексу входять синагоги, громадський центр, музей пам'яті жертв Голокосту та дослідницький центр.

5 листопада Асоціація єврейських організацій та громад України (ВААД) оприлюднила заяву, у якій висловила стурбованість з приводу того, що під час кампанії перед парламентськими виборами, які відбулися у жовтні, представники проурядових та опозиційних сил «намагалися використовувати елементи антисемітизму як в публічній риторичі з метою мобілізації прихильників, так і в рамках пропаганди, спрямованої на дискредитацію політичних опонентів». ВААД висловив особливе занепокоєння з приводу антисемітських та екстремістських висловлювань членів української партії «Свобода». У той же час, ВААД оприлюднив результати довготермінового моніторингу, які показали «тенденцію до зменшення» рівня проявів антисемітизму, та повідомив, що «за останні чотири чи п'ять років, спостерігалось поступове зниження кількості антисемітських публікацій у пресі, кількості актів вандалізму кладовищ, меморіальних комплексів та синагог, і кількості вуличних нападів на євреїв», а також зниження негативного ставлення до євреїв згідно даних опитувань громадської думки.

Розділ III. Стан пошанування суспільством свободи релігії

Находили повідомлення про протиправні акти та суспільну дискримінацію за ознакою релігійної приналежності, переконань або практики. До них належали випадки антисемітизму, антимусульманської дискримінації та дискримінації

проти представників різноманітних християнських конфесій у різних регіонах країни, а також вандалізму релігійного майна.

Зафіксовано кілька повідомлень про антисемітські акти вандалізму, у тому числі вандалізм меморіальних комплексів жертв Голокосту у Тернополі, Миколаєві, Рівному, Феодосії та Львові. В лютому біля синагоги у Запоріжжі було виявлено антисемітські графіті.

У середині травня пожежа знищила дах залу царства Свідків Єгови у місті Шостка Сумської області. Міліція повідомила засобам масової інформації, що пожежа була імовірно результатом підпалу. Релігійні лідери висловлювали занепокоєння тим, що органи влади не реагували належним чином на випадки імовірного підпалу.

22 травня невстановлені вандали знищили надгробок на могилі видатного мусульманського лідера Ескендера у Бахчисарайському районі Криму.

17 серпня члени самоназваної феміністичної групи Фемен спиляли меморіальний хрест у центрі Києва, стверджуючи, що їхні дії були підтримкою ув'язнених членів російської панк-групи і ударом проти «патріархальної релігії». Акт вандалізму проти хреста, встановленого на пам'ять про жертв сталінських репресій, був широко розкритикований громадськістю. Міліція розслідувала випадок як хуліганство. Станом на кінець року повідомлень про хід розслідування не було.

7 вересня три особи увійшли до церкви адвентистів сьомого дня у Маріуполі і скоїли напад на прихожан. Винуватці сказали, що вони були розгнівані тим, що прихожани «перетворили колишній дитячий садок на церкву» і тим, що вони «не палять». 15 вересня двоє з цих осіб вибачилися перед прихожанами, які в свою чергу забрали свою скаргу з міліції.

21 вересня п'ять невстановлених молодиків у Рівному скоїли напад і словесно образили Геннадія Фраєрмана, голову місцевого відділення благодійної організації Хесед та лідера місцевої єврейської громади. Чоловіки запитали Фраєрмана, чи він єврей, і після того, як він відповів ствердно, напали на нього, завдавши легких тілесних ушкоджень. Нападники втекли.

7 жовтня в результаті підпалу була повністю зруйнована церква адвентистів сьомого дня у місті Єнакієве і пошкоджені два зали Свідків Єгови у Єнакієвому та Вуглегірську. Представники міліції на місці однієї з пожеж зазначили, що у серпні було ще дві пожежі у залах Свідків Єгови у Єнакієвому та Дебальцевому.

У листопаді у зв'язку із закінченням терміну давності завершився трирічний судовий процес над Сергієм Кириченком за обвинуваченням у розпалюванні міжнаціональної ворожнечі, яке ґрунтувалося на його частих антисемітських заявах під час виступів у засобах масової інформації. Його численні апеляції та клопотання затягнули розгляд справи. У коментарях ЗМІ сторона обвинувачення заявила, що суд не ставив під сумнів обґрунтованість обвинувачень, хоча Кириченко й не був засуджений або виправданий.

15 грудня невідома особа скоїла підпал церкви Різдва Богородиці УПЦ МП у центрі Києва. УПЦ МП оприлюднила відеозапис, на якому видно, як нападник підпалює церкву і втікає. 18 грудня Рівненський міський суд засудив до умовного ув'язнення на три з половиною роки кожного з трьох чоловіків, які вчинили акт вандалізму та розмалювали свастиками пам'ятник жертвам Голокосту біля Рівного 6 червня. Злочинців визнали винними в хуліганстві та нарузі над могилами. Правоохоронні органи не підтримали заклик з боку лідерів місцевої єврейської громади розглядати справу як злочин на ґрунті ненависті, аніж хуліганство.

Представники влади у Ленінському районі Криму продовжували ігнорувати протести мусульманської громади проти будівництва дайвінг-центру на місці, де, за словами представників громади, колись розташовувалось історичне мусульманське кладовище. У 2011 будівельники знайшли людські останки, які були перепоховані у тому ж самому місці. Місцева влада стверджувала, що докази зв'язку між місцем поховань та мусульманами були непереконливі. Мусульманська громада встановила меморіальний камінь на місці поховань, який місцева влада перемістила на інше кладовище. Влада також оштрафувала громадського активіста, який виступив ініціатором встановлення меморіального знаку.

Обмеження на володіння майном релігійними групами робило їх мішенню для «рейдерів», які намагаються захопити землю шляхом її незаконного продажу без відома власника, та шляхом започаткування довгих та витратних судових процесів, на меті яких – залякати законного власника і заставити його відмовитися від своїх прав. 26 вересня Верховний суд виніс рішення на користь Релігійного центру Свідків Єгови, підтримавши рішення судів нижчої інстанції, які визнали право власності Центру на ключовий релігійний об'єкт.

Свідки Єгови повідомляли про продовження залякування, фізичних нападів та зриви релігійних служб. 5 квітня у місті Комишівка велика група людей увірвалася до приміщення під час релігійної служби, побила вірян, погрожувала їм та пошкодила релігійну літературу.

21 березня ВРЦіРО закликала президента запровадити капеланський корпус. Станом на кінець року реакції на це з боку влади не було.

Розділ IV. Політика Уряду США

Посол США, співробітники посольства та інші офіційні представники американського уряду вели діалог з представниками влади та релігійними лідерами, і продовжували підтримувати тісний зв'язок зі священнослужителями, світськими релігійними лідерами та НУО, які захищали свободу релігії. У спілкуванні з представниками Адміністрації Президента, Міністерства внутрішніх справ, Міністерства юстиції, Міністерства закордонних справ, з членами парламенту, з політичними партіями (включаючи партію «Свобода»), та з органами місцевого самоврядування, представники уряду США висловлювали занепокоєння станом релігійної свободи та проявами антисемітизму. Представники посольства звертали увагу Адміністрації Президента на питання змін до закону «Про свободу совісті та релігійні організації».

Протягом року, в ході зустрічей та листування з представниками влади на найвищих рівнях, посол піднімав більш широкі теми збереження культурної спадщини та реституції церковного майна, що знаходиться у комунальній власності. Посольство продовжувало підтримувати зв'язок з місцевою владою Львова, щоб відстежувати процес вирішення суперечок, пов'язаних із будівництвом на місці колишньої головної синагоги міста (зруйнованої під час Голокосту), можливого руйнування історичних споруд, що залишилися, та статусу історичного єврейського кладовища, розташованого на території Краківського ринку у Львові.

Посольство підтримувало контакти з місцевими релігійними та політичними лідерами стосовно єврейських кладовищ у Чорткові, Кременці та Львові, і відстежувало випадки, пов'язані з дискримінацією проти кримських татар у Криму. Посол та інші співробітники посольства проводили зустрічі з членами кримськотатарської громади та лідерами єврейської громади, щоб вислухати їхні проблеми. Посол також зустрічався з лідерами основних релігійних груп, а співробітники посольства зустрічалися з релігійними лідерами та їхніми представниками у Криму, Дніпропетровську, Івано-Франківську, Хмельницькому, Києві, Львові та Ужгороді, щоб краще зрозуміти проблеми цих громад.

Дипломати посольства підтримували тісні зв'язки зі священнослужителями та світськими релігійними лідерами у релігійних громадах, а також з представниками релігійних організацій з надання соціальної допомоги, таких як Карітас, Американсько-єврейський об'єднаний розподільчий комітет (Джойнт)

та Національна конференція у справах євреїв колишнього Радянського Союзу. Посольство продовжувало за потреби долучатися до захисту права іноземних релігійних працівників на належний правовий розгляд.

Посол та представники посольства відвідували різноманітні релігійні об'єкти, у тому числі церемонії відкриття нових центрів для віруючих та центрів для релігійних громад. Дипломати посольства брали участь у церемонії вшанування пам'яті жертв масового вбивства у Бабиному Яру. Посольство також надало підтримку у розробці інформаційних матеріалів для вчителів та студентів у співпраці з освітньою програмою вивчення Голокосту.